

Ébredés

részlet

Kevés olyan férfi van, akivel meg lehet beszélni a dolgokat, talákoztam néhány-nyal, akiről az elején azt hittem, aztán mindig kiderült, tévedtem. Egyet akartak csupán, de azt sem igazából, csak úgy, mint a vadászok a trófeát, hogy felakaszt-hassák férfiasságuk előszobájában. A férfiak sosem tudják, mit akarnak azon kí-vül. Minden pillanatban azt akarják, a természet azonban figyel a részletekre, nem adott nekik olyan erőt, mint a fáknak, hogy állhassanak rendületlenül szél-ben-esőben, erejük teljében szüntelen, szaporodva és növekedve, míg ki nem száradnak. A férfiasság potencia csupán, ami azt jelenti, hogy állandó lehetőség, de semmi egyéb pusztá lehetőségnél. Meg kell várni, ki kell koplalni az aktust, el kell valamivel ütni az időt két megvalósulás között. A hímoroslánok tudják a legjobban ezt, nem törik magukat, ásítognak tétován és ügyetlenül, ami itt pon-tosan ezt jelenti, nincsenek ügyek, amelyek elvonnák figyelmüket a lényegről: lesni, mikor tüzel a nőtény, hogy akkor a lehető legjobb formában lehessenek. Az oroslánnőtények kielégíthetetlen némberek, napokon át csúszkálnak a hím előtt, tízpercenként követelve az újabb aktust. Aztán elmennek felhajtani a vadat, a hím pedig fetreng lustán potenciájának romjain. Nem kell azonban félnie, a nőtényeknek gondjuk van rá, vadásznak neki, ritkán kérik a segítségét, főként nagyvadak esetében, hogy súlyával essen nekik, nem munka az, inkább a teljé-ben lévő hímerő, a hatalom fitogtatása. Hol van ez már a férfiak esetében?

Alig múltam tizenhét, amikor az idős orvos mintegy véletlenül a mellemlre tette a kezét. Nemrég hagytam abba az úszást, hivatalosan mert az egyetemre készültem, valójában mert meguntam, hogy sosem az történik, ami nekem is jó lenne. Alig volt kimutatható ez a rossz érzés, valójában élveztem a nyers, tömény testek mozgását, még az edző otromba vicceiben is találtam mulatságosokat, de valahogy elegem lett az egészszől. Valami megmagyarázhatatlan nyugtalanság úzta a lelkem, a versenyek még jók voltak, de sosem sikerült a dobogó legfelső fokára állni. Nincs rosszabb, mint másodiknak lenni. Annál még a harmadik is jobb, kerek és majdnem olyan egész, mint az első. A harmadik helyről könnyebb elsőnek lenni, mint a másodikról. Megmagyarázhatatlan, de így van. Akkor, ott a kórházban, könnyebb műtéten estem át, az orrommal már kislány korom óta gondok voltak, semmi komoly, nem vették ki a polipot, ehhez ragaszkoztam, hogy a testem maradjon olyannak, ahogyan a világra jött, ne vegyenek ki sem-mit, ne is tegyenek be semmit, ezért feküdtem be a híres orr-fül-gégész profesz-szorhoz egy korrekciós beavatkozásra. Talán ha nem sportoltam volna, erre sem lett volna szükség. Már lábadoztam, melegítőszerű, testre feszülő pizsamában tébláboltam a folyosókon, olvastam az ágyban, kint megállás nélkül esett az

eső. Izgalmas volt mászkálni a pizsamás emberek között, akkor még nem tudtam, mennyire izgató lehet egy kórházban lábadozni, magamat nem észleltem kívülről, azt hittem, mindenki kislánynak néz, vidám voltam és készséges, segítettem a néniken, bácsikon, nem töltöttem többet egy hétnél ott, de három nap után már mindenki ismert, és mosolygott rám üdvözülten. A professzor közelebb volt a hatvanhoz, mint az ötvenhez, hogy vagyunk, kisasszony, kérdezte minden találkozásunk alkalmával, jól, feleltem én harsányan, akár haza is mehetnék, tettem hozzá nevetve, de a fehér köpenyében kortalan professzor ilyenkor azt mondta, nem olyan egyszerű az, kedves, komplikációk léphetnek fel, még néhány napot itt kell töltenie, hogy felügyelet alatt legyen, jöjjön csak be az irodámba, nézzem azt a fitos orrát. Az első vizitnél a professzor kifogástalan szakmaisággal ellenőrizte művét, igazán jól sikerült, mormogta maga elé elmulyultan, nem lesz itt semmi baj, az orra szebb lesz, mint azelőtt. A megjegyzésben nem volt semmi mellékszöveg, a műtétnek semmi köze nem volt az orrom külsejéhez, tán csak nem látszik, futott végig az agyamon, miért, azelőtt nem volt szép? Az orvos válasz helyett felnevetett. A nevetése már cseppet sem volt szakmai és elvont. No hiszen, tért át a szavakra, de úgy, hogy a nevetést vitte tovább mesterségesen, a kisasszony nem is annyira kisasszony már. Éreztem, hogy elpirolok, fejemet gyorsan lehajtottam, néztem a doktor fehér köpenyét, ahogy szétválnak a lába között. Közben ő kezébe vette az állam, fölemelte, s megvárta, míg én is ránézek. Azt akartam mondani, hogy semmi sem fog látszani, olyan szép lesz, amilyen az lehet, két ilyen szép kék szem alatt. No, holnap majd többet mondhatunk, fejezte be hirtelen, és hátralépett.

Ahogy megfordultam, és lassan az ajtó felé indultam, szerettem volna, hogy a professzor kövessen tekintetével egészen addig, amíg el nem hagyom az irodát. De nem néztem vissza még akkor sem, amikor kívülről becsuktam az ajtót. Egyenesen az ágyamhoz mentem, kint zuhogott, a terem mindkét magas ablaka remegett a becsapódó esőszemektől, addig észre sem vettem, most olyan erősen dobolt az eső, mintha bennem zuhogna. Eszembe jutott, milyen nagyot nevettek a fiúk az osztályból, amikor megkérdeztem tőlük, hogy mi abban a jó, ha a lányok a szájukba veszik. Röhögtek, és néztek közben egymásra, aztán rám, aztán a többi lányra: ez nem igaz, mondta az egyik, ilyen nincs, képzeljétek, mit kérdezett a Bea. Nevettem én is, őszintén és kíváncsian, na, mondtam közben, mit röhögtek, talán nem tudjátok, mert sohasem volt még szerencsétek. Erre még nagyobb lett a röhögés, páran már valósággal nyerítettek, mire bejött a tanár, az osztály teljesen kikészült idegileg. Az óra alatt csak egymásra néztek, s fojtogatta őket a nevetés. Mi van veletek, kérdezte a tanár, nagy, kopasz ember volt, úgy tűnt, a deriváltakon és az integrálokon kívül nem hatja meg semmi. A tavasz, tanár úr, mondta kuncogva az osztály bohóca, erre mindenki elkezdett röhögni megint. Nevetett a tanár is, igen, mondta, tavasszal minden megtörténhet, de most nézzük csak meg ezt a szép kis formás függvényt. Nézzük, tanár úr, egyezett bele az osztály, nézzük, míg nem késő, mondta az osztály bohóca. Bea, szólt a tanár, mit szólsz hozzá. Az osztály majdnem kiesett a padból. Mi van, mi történt, nézett rám a tanár komolyan. Miért sírsz, tán csak nem rajtad nevetnek ezek az idétlének, kérdezte aztán már a pad mellől. Nem, mondtam, de már álltam is fel, félretolva a mellettem tornyosuló meghökkent tanárt, és kirohantam az osztályból.

tályteremből. A vécében sírtam ki magam. Aztán visszamentem, és csak annyit mondtam: Elnézést, tanár úr. Nem történt semmi, szólt a matektanár, és folytatta a táblán a függvényábrázolást.

Hogy miért jutott pont ez most az eszembe, ezen gondolkoztam, és azon, hogy milyen jó lesz holnap, amikor bemegyek a professzor irodájába.

Arra ébredtem, hogy a körterem izzik a napsütésben. Mintha a sarkokból jönne a fény, s megállna valahol a szoba láthatatlan közepén, amely most így tapinthatóvá vált. Lassan félretoltam magamról az otthonról hozott virágmintás plédet, amely alatt a lepedő a lábam közé csomósodott az éjjel, zaj nélkül kiültem az ágy szélére, s vártam, hogy meghalljam a madárcsicsergést. Ehelyett halk neszezést hallottam, amely mintha az ágy alól jönne, de az is lehet, hogy valahonnan a szoba egyik sugárzó sarkából bugyogna föl, mint a fény hangja. Fölkeltam, elindultam az ablak felé, arra gondolva, hogy onnan majd jobban belátom a termet, benézhetek a szoba sarkaiba vagy az ágy alá. Már közel jártam az ablakhoz, amikor hirtelen elkezdtem félni. Ezzel egy időben döbentem rá arra, hogy egyedül maradtam. A körteremben hat ágy volt, abból három vetetlen, mióta megérkeztem, az enyémen kívül még kettő foglalt. Az egyikben egy falusi néni aludt éjt nappal egybetéve, a másikban egy váradi fiatalasszony várt a polipműtétjére. Úgy nézett ki, az éjszaka valaki kivitte az ágyakat, egyedül hagytak a hidegen izzó teremben. Mert ez nem napfény, most már láttam, az ablakon túl nincs semmi, mintha a szobát egy hatalmas tejesmedencébe süllyesztették volna, az ablakon túl a fény összeálló masszává változott, még csak nem is kavargott, mint a köd, olyan volt, mint a vajjá keményedett bivalytej. Ágyamon kívül nem volt más a szobában, hirtelen összerántott a semmiből érkező félelem, az ajtó felé fordultam, de az sem látszott, eltakarta előlem a sarkokból özőnlő sugárzás. Már már rohanni kezdtem a feltételezett irányba, amikor valami megmozdult előttem, s valóban, mintha a semmiből öltene testet, megjelent a professzor. Mosolyogva nézett rám, kezeit összefogva maga előtt tartotta, mint a szabadrúgás előtt a sorfalban álló futballisták, de még mielőtt ezt végiggondoltam volna, rájöttem, hogy az nem lehet, mivel a focisták nem meztelenek. A professzor keze eltakarta a lába közét, nem volt egészen világos, hogy van-e mögötte valami, még az is lehet, hogy olyan apró fürdőgatyában van, ami épp csak a férfiaságát rejti el, egyébként olyan, mint a bikini, testszínű gatyá háromszöggel elöl és hátul. Félelmem alábbhagyott, de nem tűnt el teljesen. Léptem volna a doktor felé, valami megállított mégis. A professzor mosolyában nem volt semmi megértő és szeretetre méltó. Inkább szemrehányó, számonkérő volt, és valóban, amikor megszólalt, nem hagyott efelől semmi kétséget: Elmulasztotta a vizitet az irodámban, drága kisasszony. Ezért magam jöttem ide, hogy lássam, mi történt. Ezt nem vártam volna magától, fejezte be, és eltűnt a semmibe, amelyből érkezett. Néztam magam előtt az ürességet, és akkor már tudtam, hogy álmodom, és hogy fel fogok ébredni mindjárt. Már nem féltem, de a feszültség ott volt továbbra is az egész testemben, különösen a lábam között összenyomódott lepedő körül. Amikor kinyitottam a szemem, még ziháltam ütemesen, ez zavart nagyon, körülnéztem, s megnyugodva vettem észre, hogy a két szobatársam még alszik. Az eső lágyabban, mint az este lefekvés előtt, de jól hallhatóan verdeste a sötét ablaküvegeket.

Lassan becsuktam a szemem, hallgattam az ébredező kórház zajait, a csoszogást a folyosóról, a pléhkanák koccanását, amint az ápolók elkezdték széthordani a vajas-dzsemes-teás reggelit, félfüllel szobatársaimat figyelem, biztos vagyok benne, már fenn vannak, várják a csőrömpölő kocsikat és a lepattogzott zománcú tálcákat, amin a reggelijüket kapják, de még nem akarok körülnézni, jó így a saját melegemben, az éjjel kisimított lepedő tüzes ölelésében, felidézve a nyugtalan, mégis igéző álmot, a professzort, ahogyan előtűnt a tejszerű ködből, ahogyan rám nézett komolyan, feddően, és el is tűnt rögtön, miután felhívta figyelmemet a délutáni vizitre, amelyre nem ő jön, hanem nekem kell mennem az irodába, először át a titkárnő szobáján, hogy miután halkán bekopogok, belépjek a professzor elé, aki ilyenkor, feltételezhetően, az asztalnál ül, elmélyülten tanulmányoz valamit, lehet, éppen egy röntgenképet, amelyből számára sok minden kiderülhet, és amely a pácienseknek nem mond semmit, olyan, mint egy királyi levél, amely lehet jó vagy rossz, attól függően, hogy adomány vagy ítélet, lehet épp az én röntgenképemet tanulmányozza, mivel rám vár, és szeretne minél jobban felkészülni erre a találkozásra, még akkor is, ha neki nem jelent sokat, játék, közönséges kis évődés, hány ilyen esete volt már, fel sem tudná idézni, a legtöbbszörre nem is emlékszik, ösztönből viselkedik így a vonzó, fiatal hölgy-páciensekkel, elvégre férfi, még ha doktor is, és ezeknek a nőknek éppúgy kijár a bók, az udvarlás, mint azoknak, akik most történetesen nincsenek kórházban, talán még jobban is, mivel itt ki bókolhat ezeknek a megrettent nőknek, ha nem az orvos, teljesen mindegy, hogy milyen orvos, fiatal vagy idős, kopasz vagy szakállas, ami fontos, hogy ő itt a biztonság és a védelem, a szenvedő nők gyámolítója, és ez így természetes, nincs benne semmi különös vagy elítélendő, nincs elesettebb és támaszra, vizsgálatra szorulóbb, mint egy kezelés alatt álló nő, mivel a nők, szemben a férfiakkal, mégsem a harcra, hanem az életre teremtettek, a sérülés, a seb, a test baja nekik nem természetes, legfeljebb akkor, amikor szülnek, vagy megjön a havi bajuk, minden más zavar és félelem, hogy megroggyan a test, és nem lesz többé vonzó, nem kelti fel a férfiak érdeklődését, elismerő, vágyakozó pillantásukat, és ezzel vége is a nőiességüknek, nincs ezzel mit vitatkozni, a nőiesség alapvetően testiség, olyan hiánysugallat, amely a testen keresztül jelenik meg, míg a férfi számára a test legfeljebb jelkép, eszköz, amely attól függően kerül használatra, hogy mit akar éppen a benne meghúzódó hím: támadni vagy pihenni, meghatványozni jelenlétét vagy eltűnni önmagában, mint az éjjel a professzor, a nő jelenlét, a férfi lehetőség, ezt már egész kislány korában fölfedezte, amikor azzal próbálta büntetni anyját, hogy világgá ment, de senki sem rémült meg ezen igazából, csak ő maga, ahogyan kiért a sarokra és várta, jöjjenek utána, az anyja főként, de nem jött senki, még a szomszédasszony is, a kertből, mosolygott sejtelmesen, hogy na és akkor mikor jössz vissza, Beácska, soha, mondta ő, de tudta, hogy nem lesz ebből semmi, és sietett tovább, nehogy meglássák, amint kirobban belőle a sértett-kétségbeesett zokogás, aztán megállt a második sarkon, visszaneézett lopva, és annyira megkönnyebbült, amikor meglátta apját, amint mosolyogva jön feléje, meg is fordult nyomban, nem indult el, kivárt, mint minden nő, miután a férfi mozdul irányába, akkor már lehet várni, akkor már nincs minek sietni, a gond csak addig létezik, amíg mozdul a férfi, utána már mindent rá lehet bízni, vezetni őt a megfelelő irányba, még akkor is, ha a nő ritkán van

tisztában ezzel, és úgy általában az irányokkal, igen, ahogy most ő sem tudja, mit tegyen, hogyan viselkedjen, mert egyszerre izgató és nyugtalanító, kényelmes és félelmetes mindez, nem maga a helyzet, hanem az érzés, egészen pontosan az a meghatározhatatlan készlet, hogy ne féljen, ne óvatoskodjon, menjen a dolgok elébe, ne szalassza el az alkalmat, ne törődjön azzal, hogy nem is látja tisztán, milyen alkalomról lenne itt szó, mihez kezdene vele a professzor, igazából eszébe sem jutott eddig ez, őszintén, és amikor erre gondolt, összeszorult a torka, azt sem tudja, mit jelenthet egy férfi, mit lehet vele tenni, alig volt néhány pillanat eddigi életében, amikor olyan helyzetbe került, pár kényszeredett csók a vízparton vagy a házibulik sötétebb zugaiban, túlhevült testek összekeveredése tánc közben, fiúkezek, amelyek csecsei környékén matatnak bénán, vagy a lába között keresik óvatosan, mintha csak véletlenül tévedtek volna oda, nem mindig volt jó érzés, de mindig izgató és követelődő, aztán volt, amikor valami történt, megpattant, elolvadt, valami nagyon finom és hívogató, forró és lüktető, és ilyenkor mindig közbejött valami vagy valaki, vagy ha más semmi, hát a hirtelen megjelenő félelem, hogy ezt nem szabad, mi lesz ebből, ez veszélyes, és jó lányok nem tesznek ilyet, ilyenkor az anyja tekintete jelent meg előtte, egy óvatos-huncut kuncogás, hogy na-na, gondoljuk meg jól, mielőtt végleg elengedjük magunkat, mert a nők élete attól függ, milyen okosan bánnak a minduntalan felseljő alkalmakkal, a csábító helyzetekkel, és ilyenkor mindig elhúzódtok, s elűtötte valami viccessel a dolgot, persze, nem volt abban semmi vicces, amikor ilyeneket mondott, hogy vigyázz, nehogy eltörjön az ujjad véletlenül, de hatott mindig, a kezek megálltak, ő hátrébb húzódkhatott, vagy mehetett kacéran a táncba, hogy lássák a többiek, van neki magához való esze, annak ellenére, hogy nem egy buja fiúbolond, tudja, mitől döglök a légy, beleváló csaj, akivel lehet szórakozni, de ahhoz, hogy levegyék a lábáról, nahát, ahhoz nem elég néhány heves mozdulat, egy-két pohár émelygős likőr vagy lihegő, nyelvcsuszi, ahhoz valami más kell, és most úgy érzi, igen, ez a legizgatóbb a dologban, hogy megtalálta azt a valamit, azt a mást, ami épp arra jó, hogy egyszer és mindenkorra nővé változzék, és ez a valami nem egy csók a varangyos béka homlokára vagy valami ehhez hasonló, hanem a meglett férfi nyugodt és magabiztos férfiassága, mert, és ezt most itt a meleg takaró alatt, a körülötte egyre növekvő kórházssivajban értette meg végre, a gond a fiúk korával volt, az abban megnyilvánuló éretlenséggel, a kétbalkezes esetlenséggel, ahogyan közeledtek, és próbálkoztak hehegve és kuncogva kényszeredetten, szögletes mozdulatokkal riasztva fiús eleveisége mögé rejtőzött lebegő nőiességét, ez az, amit a professzor, már koránál fogva, jobban tud, ezt érezhette meg ő, és várja türelmetlenül a délutáni látogatást az orvos külön irodájába, ezért bújjik ki most a takaró alól, és siet a mosdóba, ahol alaposan megzuhanyozik, szemügyre veszi bimbózó testének összes látható és tapintható részletét, tökéletesen ívelt köldökét benne az anyajeggyel, két ágaskodó melle közt combjainak tövét, a völgyet, ahogy kirajzolódik összeszorított izmos lábai között, csak azok a pattanások ne lennének ott közel a popsijához, nem látszanak, de ő tudja, hogy ott vannak, most már nem fogja kinyomogatni őket, mert annál rosszabb, este kellett volna, hogy legyen idejük lappadni, nem nagy baj, de most a legkisebb zavar is végzetes lehet, a szeme csillog, a haja rövid, de selymesen vastagszálú, egészen fiús, ám ez annál érdekesebb lehet, mivel az orvos tudja,

hogy ő nemrég még versenysportoló volt, ezüstérmes országos bajnok az ifiknél, egyelőre jól van így, ebéd után még tesz egy kis krémet az állára, van ott is néhány kinyomott pattanás, alig látható kéket a szeme köré, van még egy tiszta, egészen szexi hálóinge, milyen jó, hogy az anyja erősködött, tegye csak oda, nem járkalhat egész nap mackókban a kórházban, mint egy kisgyerek, hiába mondta ő, hogy azok nem mackók, hanem pizsamák és melegítők, most jól jön, hogy becsomagolta mégis, azt veszi majd a narancssárga köpeny alá, amin ott van a klub címere, ez egészen vidámmá tette, mire visszaért a terembe, ahol már várja a reggeli, a néni hunyorogva kérdezi, hol volt, aranyom, kihűl a teája, legalább forró legyen, ha már alig tesznek bele teafüvet, a váradi fiatalasszony felnevet, füvet azt alig, annál inkább mást, ő néz rájuk nagy bociszemekkel, nevetnek mind a ketten, na mi az, nem tudod, mit, persze nem mindenkinek, mondja a kis váradi bögyös, csak az ilyeneknek mint te meg én, a fiatalabbjának, nem úgy, mint a fiúknak a bakaságban, azok épp ellenkezőleg, jó adag brómot kapnak, hogy csillapodjanak, a szép nők a kórházban meg serkentőporokat, hogy ne tudják, mi a bajuk, miért hevülnek váratlanul még a legtoprongyosabb ápoló megjelenésére is, ezért nem iszom én teát, csak amit magam csinállok otthon hozott zacskókból, nekem is van, mondom én, többféle is, de szerintem nincs ebben semmi por, a kórház hangulata az, amiről beszélsz, nézek a váradira, persze, mondja az nevetgélve, ezt jól kitaláltad, a kórház hangulata, hát mi lehet egy kórházban, ami még a nénit is megvadítja, ugye, Annus néni, vagy azt hiszi, nem láttuk, hogyan nézett arra a fiúra, amikor bejött, hogy megjavítsa az elromlott rolót, már hogyne, kedveskéim, máson se jár az eszem, csak azon, nem is lenne rossz így távol az öregemtől egy utolsó kaland, de hát ki néz már énám mint asszonyra, nevet a néni, s így már nem is annyira néni, arca ugyan nem hamvas már, de telt és vidám, hálóinge alatt azonban még feszül a hús, dús ott még minden, ki figyel arra, hogy mellei nem állnak az égnek, de lógnak ott bizony súlyosan, amikor előrehajol, lenyúlnak szinte a padlóig, el lehetne azokkal szórakozni egy mindenre elszánt férfiembernek, és Annus néni nevet önfeledten, s akkor kinyílik foghíjas szája, nahát így már nem az igazi, mennyire fontos a tömött száj, a tökéletes fogak, ezt azért megköszönhetem anyának, aki erre eleitől fogva nagy gondot fordított, saját fogorvossal és az evés utáni kötelező fogmosásokkal, nincs is azokkal semmi baj, ragyognak szentelenül, felvillannak a legkisebb mosolyban is, mosolyogj mindig, mondogatja az anyja, egy nő nem gubbaszt, nem szomorkodik, hanem mosolyog kedvesen vagy csábosan, ezt a kettőt a férfiak úgyszemint tudják megkülönböztetni, ezt ne feledd, használd ki a férfiak ügyetlenségét a vágyott női test előtt, ezt nem pontosan így mondta az anyja, de erre gondolhattott, mi másra, elvégre láttam a fiatalkori fotókon, formás teste volt, még most se folyik szét egészen, néha, amikor összekapja magát, s kibújik belőle a rakoncátlan kislány, annyira szeretetre méltó, kár, hogy ritkán ilyen, mintha valamiből nagyon kiábrándult volna, talán épp a férfiakból, az apjából, mert el sem tudta képzelni, hogy apján kívül lett volna másik férfi az anyja életében, annak ellenére, hogy a papa nem lehetett nagy szám, legalábbis idegen női szemmel nézve, de az is lehet, hogy ez nem így van, az apja minden nőnek olyan szimpatikus és jópofa, mint nekem, ezt nem tudhatom, sejthetem csupán a félszavakból, az ugatásokból, anya felhős tekintetéből, összeszorított ajkaiból, s abból a heves gesz-

tikulációból, ami előjön mindkettőjükből pár sör után a társaságban, amikor a kétértelmű beszéd átveszi a mindennapi fecsegés helyét, sosem fog elállni most már ez az eső, hallom Annus néni, ösztönösen az ablakra nézek, szemerkél a súlyos ég alatt, a neoncsövek fénye kizárja a külső sötétséget, szeptember eleje van, lehetne meleg, tűző nap és madárcsicsergés, mondjuk, az talán nem, a vándormadarak elrepültek, a verebek pedig nem csicseregnek, azért lehetne még nyár, igen, az indián nyár, az ő indiánjainak bíbor, simogató nyara, Annus néni nyara, mondom is rögtön, ne féljen, Annus néni, lesz még nyár az idén, vigyázzok, nehogy vénasszonyokat mondjak, de Annus néni sem ma jött le a falvédőről, nevet karcosan, igen, az én nyaram, azt akartad mondani, ugye, nem baj, az vagyok, vénasszony, akinek homlokürege tele van takonnyal, agya tán sosem volt, ami meg volt, az most takonnyá változott, tudod, kedves, az a legszörnyűbb egy nő életében, amikor észreveszi, hogy puhul és folyik szét, miközben belül egyre keményebb és szárazabb lesz, miket nem mond maga, Annus, emeli fel fejét a váradi fiatalasszony, honnan szorult magába ennyi bölcsesség, nem bölcsesség ez, Erika, válaszol Annus néni kiegyenesedve, miután alaposan ellapogatta az akkurátusan bevetett ágyat, szomorú valóság, én se így láttam ezelőtt még tíz évvel, de negyven után az asszony rohamosan folyik szét kívülről és szárad ki belülről, nem lehet ez a szabály, mondja félszeg mosollyal Erika, nem tudom, hagyja rá Annus néni, aki most már nem néni, hanem büszke és vonzó matróna, az élet ismerője, a férfiak ápolója s a nők bizalmasa, velem így történt, én sem voltam mindig ilyen savanyú öregasszony, ezt elhíhetitek, de hát most se az, mondtam akkor én, Annus néni egyáltalán nem öregasszony, és nem savanyú, ezt csak azért mondja, hogy mi jól érezzük magunkat, á, dehogy, nevet fel Annus néni, ha azt akarnám, hogy jól érezzétek magatokat, nem mondanék ilyen öreges nyavalygásokat, tudjátok, mit, délután, ha jobb lesz az idő, kimegyünk fagyaltalozni, tudok itt nem mesze egy remek kis cukrászdát, békebeli receptjeik vannak.